

בש"פ 4651/24 - חגי אברהם נ' מדינת ישראל

פלילי - חוק העונשין - עבירות נשק

פלילי - ראיות לכואורה - מעצר

סדר דין פלילי - מעצרים

פלילי - חוק העונשין - עבירות סמיים

**בבית המשפט העליון
בש"פ 4651/24**

כבד השופט י' כשר

לפני:

העורר:
חגי אברהם
נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
lod (השופט ע' מיכלס), ב-מ"ת
30.5.2024, מיום 34195-02-24

תאריך ישיבה:
י"ד בסיוון התשפ"ד (20.6.2024)

בשם העורר:
עו"ד איתן שהם
בשם המשיבה:
ההחלטה

לפני עיר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-lod ב-מ"ת 34195-02-24, מיום 30.5.2024 (השופט ע' מיכלס), בגדה נקבע כי העורר ישאה במעצר עד תום ההליכים בעניינו, משהמשיבה הינה תשתיית ראויית לכואורה מספקת למעצרו של העורר כאמור.

רקעohlיכים קודמים

1. ביום 15.2.2024 הוגש נגד העורר, בבית המשפט המחוזי מרכז-lod, כתב אישום המחייב לו עבירות של אחזקת סם שלא לצורך עצמית (שתי עבירות), לפי סעיף 7(א) יחד עם סעיף 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים); נשאה והובלה של נשק ואביזר נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); כניסה והתפרצויות לדירת מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 1.2.2024 החזיק העורר נשק מסווג כת-מקלע מאולתר מדגם "קרלו" ומחסנית ריקה, בטור תיק גב (להלן: התקיק). באותו התקיק נמצא גם סם מסווג בשם "KERLON" ו-METHYLMETHCATHINONE. נוסף על כן, נטען כי העורר החזיק סם מסווג קטמין במשקל של כ-13.6 גרם בתוך קופסת נעלים (להלן: הקופסה). בכתב האישום נטען כי ביום 1.2.2024 הגיעו שוטרים לבצע חיפוש בبيתו של העורר. השוטרים דפקו על דלת הכניסה לביתו של העורר, הודהו כשוטרים והורו לו לפתח את הדלת. או אז, העורר נמלט לגג הבניין כאשר הוא נושא עמו את הקופסה ואת התקיק, עבר לגג של בית השכן, ושפר את סם הקטמין מתוך הקופסה על רצפת הגג.

נטען בכתב האישום כי מיד לאחר מכן, פנה העורר לכיוון דלת הכניסה לדירה שנמצאת בבניין השכן, בעט בה ושבר אותה על מנת להיכנס לדירה הנמצאת בקומת העליונה בבניין, בשעה שהדירה הייתה ריקה באותה עת מאדם, תוך שהוא נושא עמו את התקיק. העורר נכנס לדירה הנ"ל, נעל מבפנים את דלת הכניסה לדירה והסתיר את התקיק בתוך ארון שנמצא מתחת לכיר המטבח. בהמשך, יצא העורר בחזרה לגג הבניין השכן, טיפס לגג הבניין שלו ונעצר על ידי השוטרים בעת ירד מהבניין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשيبة בקשה לעצור את העורר עד תום הלि�כי המשפט כנגדו. בהחלטה מיום 15.2.2024 הורה בית המשפט המחוזי (השופט ע' מיכלס) על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת, בהינתן הסכמתו של בא-כוח העורר לקיומו של ניצוץ ראוי.

3. ביום 30.5.2024 נערך דיון בבקשתו של העורר עד תום ההליכים (בפני השופט ע' מיכלס), ב干事ו התנגדה בתוכו של העורר לקיומן של ראיותلقואורה, ביחס לעבירות התפרצויות לדירת השכן ולשיור התקיק שנמצא באותה דירה, לעורר. באשר להחזקת הסם שהיה בתוך הקופסה, אותו שפר העורר על הגג, ניתנה הסכמה העורר לעניין קיומן של ראיותلقואורה.

בית המשפט קמא ציין בהחלטתו כי ניתן לראות בתנהגו של העורר משום "התנהגות מפלילה". זאת, שכן, העורר ידע כי שוטרים הגיעו לבתו במטרה לחפש אותו ולאחר מכן תואר כי ביקש להעלים ראייה בדמות הסם שהיה בкопסה. דקות בזדמנות לאחר מעשה זה, התקדם לכיוון ביתו של השכן דרך הגג, ولكن קבוע בית המשפט כי לא סביר שהגעתו לבית השכן בוצעה למטרת תמיימה.

לענין התקיק בו נמצאו הנשק והסמים, צוין כי נערך חיפוש בדירה השכן לאחר האירוע כאשר בחיפוש עמוד 2

הראשוני לא יותר התייך, והוא אוטר רק מספר דקות לאחר שהשופטים עזבו, כאשר השכן התקשר למשטרת ואמր שמצא את התייך מתחת לכיר בדירתו. כמו כן, צוין כי דגימת דן"א מהתייך תامة לאשתו של העורר וכי עליה מדו"חות השופטים שדלת הכנסתה לבית השכן, מכיוון הגג, נפרצה, ככל הנראה באמצעות בעיטה, שכן נמצאו טביעות נעל על הדלת. ביחס לראייה זו, צוין בית המשפט המחויז כי העורר שינה גירסאותיו בשתיCHKירותו באשר לאפשרות טביעת הנעל שלו תופיע על הדלת. עוד צוין כי נמצאה טביעת אצבע של העורר על משקוף דלת הכנסתה לבית השכן מהגג, אך לראייה זו משקל פחות היה שעה מדברי השכן כי העורר היה בדירתו עובר לאירוע.

בית המשפט המחויז צוין כי הuder ראיות של טביעת אצבע או דן"א של העורר על דלת הארון בו נמצא התייך או על התייך עצמו לא מחייב את הראיות הקיימות. עוד צוין כי: "מהצטלים שהוצע לעינוי בדוח הצפיה לא ניתן להבחין בתיק על אף [שהעורר] נראה באופן ברור (אציון שבמהלך הדיון הוצע לעינוי תמונות בלבד, כאשר התמונות בהן נראה המשיב עושה דרכו לבית השכן, צולמו מרוחוק ואין אפשרות להסביר בפרט זה. זאת להבדיל מתמונות ברורות יותר של [העורר] [...] , אלא שאז נראה [העורר] עושה דרכו חזרה לביתו לאחר ה"ביקורת" בבית שכנו ולאחר מכן את התייך לכואורה בבית השכן)" (הדגשה הוספה - י' כי).

לבסוף, קבע בית המשפט המחויז כי עליה בידי המשיבה להצביע על קיומן של ראיות לכואורה לעבירה התפרצויות, וכן לקשור את התייך, שבו נמצאו במהלך האקדח ויתר הסמיים, לעורר.

4. במהלך לקביעה זו, לא מצא בית המשפט את העורר לשירות המבחן, "וזאת לאור עוצמת הסיכון הנשקיפת ממנו וכאשר מילא עילת המסוכנות אינה מאפשרת לשקל את שחררו לחילופת מעצר, גם אם היה מתאפשר תסקרי חיובי שהוא ממליץ על כר". בית המשפט המחויז הצבע על כן שנגד העורר קמה עילה מעוצר סטטוטורית של מסוכנות, בשל עבירות הנשק. כמו כן, צוין כי לעורר עבר פלילי מכוביד, הכולל שש הרשעות קודמות. בין היתר הורשע העורר בעבירות של התפרצויות לדירה, עבירות נגד שוטרים, עבירות של סחר בסם מסוכן, קשר רפואי לריצוף פשע, ואף הורשע פעמיים בעבירה של הפרת הוראה חוקית. על כן, בית המשפט סבר כי לא ניתן לעורר אמון לצורך בוחנה של חילופת מעצר.

5. מכאן העדר שלפני.

טענות הצדדים

6. בערר שתי טענות מרכזיות: ראשית, לגישת העורר שגה בית המשפט קמא בקובע כי קיימות ראיות

לכוארה להוכיח את אשמו של העורר. זאת, שכן הראיות בהליך דין, אשר כולן נסיבתיות, לא עומדות, לטענותו, ברף הנדרש כדי להצביע על אשמו של העורר. לחלוfin, טוען העורר כי ישנה חולשה ראייתית בחומר הראיות.

באשר לעבירה של החזקת סם מסוכן, לגישת העורר לא ניתן ללמידה מתחום הראיות על כך שהחומר שנשפר מתחום הקופסה הוא אכן סם. לטענותו, מחומר החקירה עולה שנשפר "דבר מה" ולא מציאות ראיות להוכיח שמדובר בסם. יחד עם זאת,טען העורר שהשם בקופסה אינו אותו השם שנטפס בתיק.

העורר מוסיף ומצביע על קושי בעדותו של השכן, בכך שהוא לא נשאל בחקירה אם פתח את הארון בו נמצא התיק באותו הבוקר וגם לא אם ראה באותו בוקר שהדلت, עליו נמצאו טביעות נעל, הייתה נקייה. עוד טוען כי ניתן לראות בבירור ממצלמות הגוף של השוטרים שהעורר לא אחז בתיק בעת שעלה לרגג.

ביחס לטביעת האצבע, הודגש כי זו נמצאה מצד החיצוני של דלת הכניסה לבית השכן מהגג וכי גרסתו של העורר, לפיה "העורר עבר מבית השכן לביתו" ביום אחר, אושרה על-ידי השכן. בהמשך לכך, באשר לדגימת הדן"א על גבי התיק שנמצאה מתאימה לאשתו של העורר, לרירסת העורר, אשתו "מוסרת בגדים בתיק וייתכן ומישוה אסף את התיק למפתח מכלת האשפה מספר ימים טרם מעצרו של העורר". על כן, לטענת העורר לא ניתן ללמידה על פריצה שביצעה השכן ולא על קשר בין הנשך והסמים שנמצאו בתיק לבינו.

7. שנית, טוען העורר כי בית המשפט המחויז שגה כאשר הורה על מעצרו עד לתום ההליך העיקרי, מבלי שהוא על הפניה העורר לקבלת תסקירות מעצר מאט שירותי המבחן. זאת, אף אם אכן יקבע שהראיות לכוארה עומדות ברף הנדרש בשלב זה. טוען כי אף בעבירות חמורות יותר מאשר המוחוסות לעורר, על בית המשפט לטור אחר האמצעי שמידת פגיעתו בחירות הנאשם פחותה. העורר מפנה למספר החלטות של בית המשפט המחויז בהן, לטענותו, הורה בית המשפט על חלופת מעצר אף שלא הידרשות לৎסקיר (בינהן: מ"ת (ירושלים) 17304-10-23 מדינת ישראל נ' אביתל (24.10.2023); מ"ת (באר-שבע) 5336-12-22 מדינת ישראל נ' בוקובה (29.12.2022); מ"ת (ירושלים) 20134-12-22 מדינת ישראל נ' יחזקאל (18.12.2022); מ"ת (ירושלים) 2517-01-24 מדינת ישראל נ' ודי (3.3.2024)).

כמו כן, מדגיש העורר כי חלף זמן רב מאז האירועים המרכזיים את עברו הפלילי, אליו התייחס בית המשפט קמא בהחלטתו, שכן הרשותה الأخيرة הייתה בשנת 2015.

8. בדין שנערך בפני, ביום 20.6.2024, בא-כוחה של המשיבה סמרק את ידי על החלטותיו של בית

המשפט המחויז ועל נימוקיהן. לעומת זאת המשיבה, ראיות שהוצעו בשלב זה מספקות לביסוס קיומן של ראיותلقאה נגד העורר במידה הנדרשת לצורכי מעצר עד לתום ההליכים. בא-כוח המשיבה טען כי התנהגותו המפלילה של העורר היא ראה נסיבתית נוספת, המבוססת על כך שהשופטים זיהו את העורר עולה בנסיבות לגג המבנה לאחר שביקשו ממנו לפתח את דלת ביתו וכן נפתח לעורר חלון הזרנויות לפרוץ לדירת השכן. עוד צוין כי על פי עדות השכן, הוא ובת זוגו יצאו קודם לכן מהדירה והיא נותרה ריקה. אולם, כאשר השכן חזר לביתו, דלת הכניסה הייתה נעולה מבפנים באופן שלא ניתן לפתח אותה מחוץ לדירה ומכך ניתן להסיק שאדם נכנס לדירה ממוקם אחר.

9. במהלך הדיון שנערך בפניו ה证实 החלטה בקשר לאיותلقאה: העורר לא עמד עוד על טענותו להעדרן של ראיותلقאה והסתפק בטענותו לקיומה של חולשה ראייתית. העורר מבקש, על בסיס טענה זו, להורות לבית המשפט כמה לבחון קיומה של חלופת מעצר ולקבל תסקير של שירות המבחן לצורך כך.

דין והכרעה

10. לאחר שבחנתי את נימוקי העורר, נתתי דעתם לטענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, ועינתי בחומר ראיותשהוגש לעוני - אני סבור כי יש מקום להורות על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

11. כידוע, על פי סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרם**), בית המשפט יורה על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו אם מצא כי מתקיימים שלושה תנאים מצטברים: קיומן של ראיותلقאה להוכחת אשמתו בעבירות המוחסוטות לו, קיומה של עילת מעצר וכן היעדר חלופת מעצר ראייה המשרתת את תכלית המעצר (ראו, למשל: [בש"פ 2215/24 נאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 18 \(30.4.2024\)](#)).

לעוני קיומן של ראיותلقאה, על בית המשפט לבחון אם יש בראיות הגלומות שלפניו פוטנציאל הוכחתי המסביר כדי לבסס סיכוי סביר להרשותה. לשם כך, מספיקה אף תשתיית ראייתית הכללת ראיות נסיבתיות בלבד, כאשר הראיות הנسبתיות הן בעלות עצמה אשר מובילה למסקנה לכאהoria ברווחה בדבר קיומו של סיכוי סביר להרשותה. זאת, להבדיל מקיומו של הסבר חולפי הגיוני שעשו להתקבל בסופו של ההליך הפלילי (ראו: [בש"פ 2577/19 מדינת ישראל נ' אבו חדר, פסקה 18 \(15.4.2019\)](#); [בש"פ 7154/17 ג'בר נ' מדינת ישראל, פסקה 37 \(1.10.2017\)](#) (להלן: עניין ג'בר)).

לענינו, רלבנטית ההלכה הקובעת כי כאשר קיימות ראיות נסיבתיות הקשורות את הנאשם לכתב האישום אך ישנה חולשה ראייתית, על בית המשפט לשקל היטב אם יש הצדקה להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים או שניתן להסתפק בשחרורו לחלופת מעצר (ראו: [בש"פ 2300/24 דבש נ'](#)

מדינת ישראל, פסקה 25 (30.4.2024); עניין ג'בר, בפסקה 37).

12. יזכיר כי לאחר הדיון שבפני המחלוקת אינה על עצם קיומן של ראיותلقאה אלא על טענה לחולשה ראייתית, והצדקה לבחון חלופת מעצר, בין היתר, לאור חולשה כאמור. משכך, המחלוקת מתמקדת אפוא בשאלת חולשתן הנטענת של הראיות. ככל שזו קיימת, נדרש לקבוע אם חולשה זו מזכיקה הזמנת תסקير מעצר בעניינו של העורר.

13. מקובלות עליי כלל קביעותיו של בית משפט קמא באשר לקיומן של ראיותلقאה בעניין דנן, למעט קביעה אחת: סבורני כי ישנה חולשה ראייתית בתיאור בכתב האישום, לפיו: "نمלאת [העורר] דרכו בביתו לגג הבניין כאשר הוא נושא עימו את הקופסה ואת התקיק". בפרט, באשר לקביעה בעניין נשיאת התקיק מתוך ביתו של העורר לגג הבניין.

עמדתי זו נשענת על כך שבHALIR דנן הוגשו שני סרטונים מצצלמות הגוף של השוטרים שנenco במקום (יצוין כי על-פי פרוטוקול הדיון בבית המשפט המוחזק מיום 30.5.2024, בשל קשיים טכניים לא ניתן היה לאפשר צפייה הסרטונים הנ"ל במהלך הדיון, והוצגו לבית המשפט תМОנות בלבד). צפיתי הסרטונים אשר מתעדים את העורר על גג הבניין וניתן לקבוע שלא נראה בהם תיק ואף נראה שיידי של העורר פניו. יצוין כי האפשרות התיאורית שהעליה בית משפט קמא לפיה הייתה שהעורר לבש בגדים ארוכים, יתכן שהעורר נשא את התקיק מתחת לבגדיו, נראה לי אפשרות סבירותה נמוכה עד מאד. על כן, מtgtלית בהקשר זה, לכאה, סתרה בין הסרטון לבין התיאור בכתב האישום.

אציו, כי להבדיל מהחולשה הראייתית עליה עמדתי לעיל לעניין נשיאת התקיק על ידי העורר לגג, השלוותה של חולשה זו באשר לאפשרות שהתיק שנמצא הוא אכן תיק שטמן העורר בדירה של שכנו (ושהיה במקום אחר כלשהו קודם לכן), אינה ברורה. כך, יתכו הסבירים המתישבים עם אפשרות זו, ואין זה המקום לפרטם. ברם, משנכתב בכתב האישום כי העורר נשא את התקיק מדרתו לגג הבניין, וצפיה הסרטון נראה ממש לכאורה שלא כך היה, יש בכך חולשה ראייתית, ولو מסוימת, לעניין האישום הקשור באותו תיק (יובהר כי חולשה ראייתית זו, אין בה כדי לשמות את הקרן מתחת לקביעה שהראיותلقאה בכללון עוברות את הרף הנדרש כדי להצביע על אשמו של העורר, וכבר צוין לעיל שגם העורר אינו טוען עוד אחרת).

14. משנקבע כי קיימות ראיותلقאה בעניינו של העורר ובו חולשה ראייתית מסויימת, אבחן את טענותו של העורר לפיה בנסיבות אלו יש להורות על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו.

נקודת המוצא במקרה זה היא כי נגד העורר קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף

(21)(ג)(2) לחוק המעצרים, שכן עבירה בנסיבות לפि סעיף 144 לחוק העונשין, שבה מואשם העורר, היא עבירה ביחסו כאמור בסעיף 35(ב)(1) לחוק המעצרים (יצוין, כי החלטה הראיתית עליה הצבעתה לעיל מתיחסת לעבירה זו). כמו כן, קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית אף לפि סעיף (21)(ג)(3) לחוק המעצרים, שכן מיוחסת לעורר עבירה לפי פקודת הסמים.

במצב זה, הכלל הוא להורות על מעצר עד תום ההליכים מאחריו סORG ובריח, כאשר שחרור לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני יעשה אך במקרים רבים (ראו, מני רבים: [בש"פ 804/23 נורי נ' מדינת ישראל, פסקה 25](#) (6.8.2023); [בש"פ 5192/23 מדינת ישראל נ' פאהום, פסקה 22](#) (26.7.2023)).

15. יתרה מזאת, במקרה דנן, בית המשפט המחוזי ביסס את החלטתו לפיהUILת המסוכנות מתקיימת בעוצמה גבוהה במיוחד, בין היתר על עברו הפלילי של העורר. אומנם לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בעבר פלילי מכובד, אך דומה כי, לעניין המשקל שיש ליתן לכך, בעניינו יש מקום לזכור כי הרשותו של העורר הייתה לפני תשע שנים וכי העורר לא הורשע בעבר בעבירות נשך.

16. סבורני, כי כלל נסיבותיו של העניין דין מצדיקות את המסקנה כי יש מקום להורות על הניתן תסקير מעצר בעניינו של העורר (ראו והשוו: [בש"פ 7309/13 אזרזר נ' מדינת ישראל \(1.11.2013\)](#); [בש"פ 21/7778 לוי נ' מדינת ישראל \(1.12.2021\)](#)) שיוכל לשמש את בית המשפט كما בבחינת האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

אשר על כן, אני מורה על קבלת העורר באופן חלקתי, במובן זה שהעורר יותר לעת עתה במעצר. שירות המבחן יגיש לבית המשפט המחוזי תסקיר מעצר בעניינו של העורר עד למועד שיקבע על-ידי בית המשפט קמא. לאחר קבלת התסקיר יקבל בבית המשפט המחוזי, לאחר קיום דיון, החלטה עדכנית ביחס לעורר על פי מיטב שיקול דעתו, ומובהר כי אין באמור בהחלטתי זו משום קביעה עדמה לגבי ההחלטה שראוי שבית המשפט קמא יקבל באותו מועד.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשפ"ד (24.7.2024).

שפט

